ZESDE JAARGANG
20-12-51

KUIFJE's KERSTNUMMER

PRIJS : 6 Frs
NEDERLAND : 40 Cts
51

Vrolijk Kerstfeest * Vrolijk Kerstfeest * Vrolijk Kerstfeest

Onze Brievenbus

GOED NIEUWS VOOR ONZE HOLLANDSE EN BELGISCHE LEZERS!

Hollandse vrienden en vriendinnen, zouden jullie niet graag met een Belgische jongen of meisje corresponderen over jullie hobbies : postzegels verzamelen, muziek, sport, lectuur, enz.?

En onze Belgische lezers en lezeressen dan! Die zouden voorzeker ook graag met een Hollandse vriend of vriendin in briefwisseling treden. Daar ben ik van overtuigd.

Daarom zal « KUIFJE » binnenkort een internationale correspondentie onder zijn lezers organiseren. Het reglement zal in een van onze volgende nummers gepubliceerd worden.

DE TRADITIE GETROUW heeft KUIFJE ook dit jaar een verrassing voor zijn trouwe abonné's ! Men zegge het voort !

Wim Danau, Turnhout. — Zalig en Vrolijk Kerstfeest voor jou en alle vrienden die me de lange, lange brief schreven voorzien van hun wensen, critieken, enz., enz., en ook de illustraties. Goed maar, dat je naast ieder portret ook de naam geschreven hebt want « sprekend » waren ze niet ! Prettige vacantie !

Luc Broos, Bijlde Inkomststr., 140, Leuven, verzamelt postzegels en wil graag corresponderen met een philatelist.

Vrede op aarde aan de mensen van goeden wil

ENKELE jaren geleden heb ik Kerstavond eens doorgebracht bij een vriendelijke familie in de Vlaamse Ardennen. Een tampend kloosterklokje riep ons na een gezellige avond naar de Middernachtmis.

Het was een echte Kerstnacht : wit en stil. Dagen aan een stuk had het gesneeuwd. Eerst in de vooravond was de lucht dicht gegaan.

De sterren van Betlehem pinkelden aan de hemel. Alleen de herders en de engelen ontbraken. Breughel en de Saedeleer zaten zeker dat landschap te bewonderen.

Terwijl we zwijgzaam door de sneeuw stapten en alleen de krakende sneeuw hoorden, moest ik aan Vondel's reizang denken : O, Kerstnacht, schoner dan de dagen...

Geen enkele dag uit de Kersttijd was zo schoon geweest, in de letterlijke zin van het woord, als die Kerstnacht in dat Vlaams sneeuwlandschap. Men moest onvermijdelijk aan het dromen gaan... Vreedzaam zou de wereld worden wanneer nu eenmaal alle mensen van goede wil de vrede zouden wensen.

De wereldvrede hangt van ons niet af. We kunnen er alleen, uit de grond van ons hart, naar verlangen en er voor bidden vóór het Stalletje.

Maar we kunnen er toch nog op een andere manier toe bijdragen ! Leven wij in vrede met al onze familieleden en mensen uit onze omgeving ? Laten we dan al die mensen vrede sluiten met wie we in ruzie liggen. En al hebben wij ons niets te verwijten (maar zijn we daar volstrekt zeker van ?) laten we dan in deze Kerstdagen de eerste stap zetten, om onze goede wil te betonen en ons verlangen naar vrede.

Dat het Kerstkindeke ons daarbij helpe !

Kuifje

Onze Brievenbus

Lucien de Craen, Diegem (Brabant). — Je brief vond ik heel interessant en ik heb je goeie vriend op de hoogte gebracht van je verlangen. « Heb nog wat geduld, het komt in orde », zo zei hij. Prettige Kerstvacantie !

Frans Grietens, Sint-Joost-ten-Node. — Hartelijk dank voor je brief en ik wens je, bij voorbaat, veel geluk met de Grote Prijsvraag. De antwoorden zullen pas in Januari en Februari geschift worden. Ik ben benieuwd je jongste tekeningen te zien en wens je hierbij ook een aangename Kersttijd.

René Speyers, Dieweg, Ukkel. — Je kaart heb ik ontvangen en ze heeft me aangenaam verrast. De reglementen voor een zeepkistwedstrijd opsturen is niet zo makkelijk als je denkt, vermits we deze reglementen niet zelf maken ! Schrijf ons eens wat je er mee denkt aan te vangen, waar je die wedstrijd gaat inrichten, enz., enz. Vrolijke Kerstvacantie !

lijk Kerstfeest * Vrolijk Kerstfeest * Vrolijk Kerstfeest

Onder de Vlag van de Compagnie

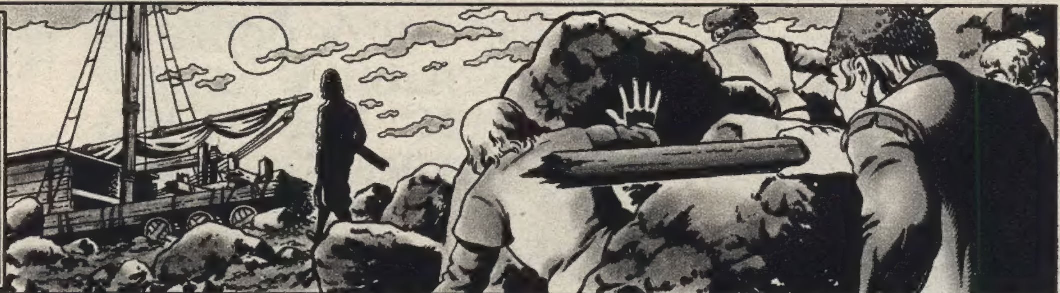
TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

Muiters hebben zich meester gemaak van « De Perel ». De trouw gebleven bemanning wordt op een eilandje afgezet. Maar het schip kapsijst en de muiters zoeken redding op hetzelfde eiland. De schipbreukelingen maken een vlot. Nebbens en zijn handlangers trachten er zich meester van te maken...

(Wordt voortgezet.)

Kerstmis in de loop der eeuwen

O Heilige Kerstdag

Waar is er eene feeste die, niet tegenstaande de duisterheid van't jaargetijde en de koude van't weder de helderste en de warmste feeste van't jaar is voor 't hert en het verstand van de menschen? / O Heilige Kerstdag troost des winters, blijdzame tusschenpooze in de lange nachten en de donkere avonden, blijde Kerstnacht met Kerstdag en Kerstmesse en Kerstblok en Kerstboom zijt welkom rond den heerd

Guido Gezelle

HONDERD jaar geleden werd er in onze streken nog geen kerstboom gezet. Het gebruik kwam uit Duitsland en de Scandinavische landen en raakte na de eerste wereldoorlog bij ons ingeburgerd. In Engeland kent men de kerstboom sedert de regering van koningin Victoria (1837-1901) die gehuwd was met de Duitse prins Albrecht van Saksen-Koburg. Het jonge paar wou dat er in de kerstnacht op het kasteel van Windsor hoge kerstbomen stonden, topzwaar van geschenken en met dansend kaarslicht, zoals het in Duitsland de gewoonte was. Het Engelse volk was dadelijk voor dit gebruik gewonnen en ook thans nog is Christmas in Groot-Brittannië het bijzonderste, het meest gevierde feest van het jaar. Het was de hertogin van Orléans, een Duitse prinses, die de kerstboom naar Frankrijk bracht en de eerste pronkte er in de Tuileries in 1840.

HET KERSTBLOK

IN de joelnacht werden grote vuren ontstoken, wij branden het kerstblok. Een gebruik dat hier nooit algemeen is geweest en het ook niet zal worden vermits de open haarden bijna overal verdwenen zijn. In het Noorden en in Duitsland wordt het kerstblok uit berkenhout gehakt. Berkenhout brandt heel lang en geeft veel warmte. In de dansende vlammen en in de asse die overblijft kan men de toekomst lezen. Dat is natuurlijk bijgeloof. Het knappende

haardvuur draagt bij tot de geheimzinnigheid van de nacht. In Provence (Frankrijk) wordt er door het oudste familielid melk en honig over het hout gegoten opdat het huis zou gezegend worden en in Bretagne noemt men het kerstblok « Tréfeu », omdat het drie dagen lang moet branden.

Dromen we misschien niet meer bij het kerstblok, we eten het! In de kersttijd verkoopt men immers de zg. « bûche de Noël » waaraan we duim en vingers aflikken.

DE KRIBBE VAN ST. FRANCISCUS

ACHT HONDERD jaar geleden keerde Sint Franciscus op de 24e December huistoe. Er viel een ijskoude regen en Franciscus mijmerde over het kerstgebeuren. » Zou het niet mooier zijn de kerstnacht voor te stellen zoals hij werkelijk geweest is? » dacht hij. En nog diezelfde nacht droeg hij de mis op in een stal bij een kribbe, een os en een ezel. Sedertdien zet men in Italië een kribbe in de kerk; gebruik dat later door heel de christenheid werd gevolgd. De mooiste kribben vindt men in Napels. Vele kleine stallen, die bij ons onder de kerstboom staan, werden door kinderhanden gemaakt. Het zijn geen meesterwerken, maar ze zijn fris, ongekunsteld. Er staat niet alleen een kribbe in de stal waarin het kindeke Jezus ligt, we vinden er Maria en Jozef, de herders, de Drie Koningen, de os, de ezel en soms een hele kudde schapen, de engelen, de heiligen en al wat de vrome volksfantasie er bij dacht, en er bij wenste...

DE GEBOORTE EN DE KERSTMISSEN

KERSTMIS werd niet altijd de 25e December gevierd. Pas in de IVe eeuw vroeg Sint Cyriel, bisschop van Jerusalem, aan paus Julianus I een onderzoek te laten instellen ten einde de juiste datum van de geboorte van Christus eens en voor goed vast te stellen. De godgeleerden bepaalden dan de 25e December. Dit belet niet dat in de Middeleeuwen het kerstfeest bij ons nog gevierd werd in de nacht van de Winterzonnewende, nacht waarin ook het nieuwe jaar begon.

In de kerstnacht en ook op kerstdag worden er steeds drie missen opgedragen. Een gebruik dat dateert uit de eerste eeuwen van de christenheid en uit Rome komt, waar een mis werd opgedragen in drie hoofd-kerken: een nachtmis in de Santa Maria Majore, ochtendmis bij het eerste morgengloren in de

kerk van St. Athanasius en een hoogmis in de Sint Pieter bij het begin van de dag.

KERSTMIS, VROLIJK FEEST!

DE kerstnacht, Christus geboorte, heeft altijd op de verbeelding van het volk gewerkt. Om de haard werden vele mooie verhalen verteld of werd er voorgelezen. Men zong en maakte muziek tot het luidde voor de middernachtmis. Dat mooie gebruik wordt nog in vele huisgezinnen in ere gehouden. Kerstmis, het feest van de vrede en de goedheid, kan vrolijk zijn zonder de leute elders dan thuis te zoeken. Engeland heeft zijn « Christmas carols », Duitsland zijn « Weihnachtslieder », Italië zijn « pastourelles » en Frankrijk zijn « Noëls ».

In sommige plaatsen gaan de Driekoningen (op 6 Januari) met hun ster van huis tot huis zingen, elders gaan verklede groepen in de kerstnacht van deur tot deur een « zalig en vrolijk feest » wensen.

De kerstgans komt op tafel, de oude wijn wordt opgehaald en voor groot en klein zijn er geschenken.

KERSTSPREUKEN EN BIJGELOOF

Helder en klaar de heilige nacht maakt een vruchtbaar jaar bedacht.

Met Kerstmis lengt de dag, zoveel een mugge geeuwen mag!

Groene Kerstmis, witte Pasen!

DAT zijn enkele van de vele volksgezegden van ons land. Een oude Brugse legende wil dat in de kerstnacht al de bloemen hun knoppen openen en iedereen weet, dat de dieren kunnen spreken die nacht. Zowel in ons land als elders worden om dat praten van de dieren vele mooie sprookjes geweven. In de heilige nacht lui-

den al de klokken van de verdronken steden.

Zo gaat het ook met de klokken van de dorpen die in de loop der eeuwen door de Schelde verzwolgen werden. In de Kempen vertelt men, dat deze legende op historische gegevens berust: Toen de troepen van Napoleon het land binnenvielen, verborg men de klokken in de heidevennen. Toen men ze later terug wou halen, wist men de juiste plaats niet meer. Om hun plaats aan te duiden begonnen die klokken in de kerstnacht vanzelf te luiden...

DE LEGENDE VAN DE KERSTROOS

WAAR komen de prachtige kerstrozen vandaan? Toen het Kindeke Jezus geboren werd, was het erg koud in de stal en Sint Jozef liep naar Bethlehem om een bussel hout te halen. Hij klopte aan bij een bakker, maar deze hardvochtige man wierp de deur ruw toe. Sint Jozef drong aan. Hij riep en klopte op de deur. De bakker wierp toen woedend een schep houtskool naar Sint Jozef en zie, de heilige ving ze op in zijn kleed waar de houtskool veranderde in de heerlijke rozen, die sedertdien « kerstrozen » genoemd worden.

KERSTLAND

EEN haven van de Kerguelen-eilandengroep werd Christmas geheten omdat ze op kerstdag ontdekt werd. In de Indische en Stille Oceaan zijn trouwens meer eilanden welke deze naam dragen.

Toen Vasco de Gama in 1497 vreesde dat zijn schip in de verselijke storm die woedde om de Kaap zou vergaan, wendde hij het stuur om langs de Oostkust van Afrika. Daar ontdekte hij een prachtig land en doopte het « Natal » (Kerstmis in het Portugees), omdat men die dag de geboorte van Christus vierde.

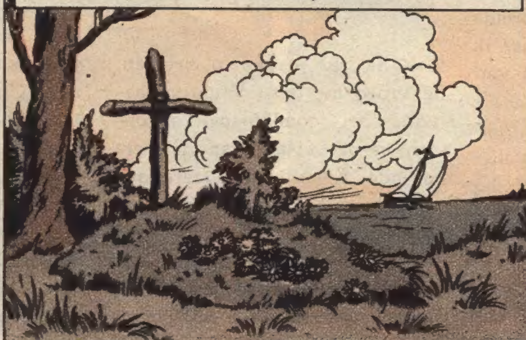
Tijl Uilenspiegel

De Geuzen bevrijdden Claes en vluchtten naar de vaart. De Spanjaarden nemen hen onder vuur. Claes wordt getroffen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

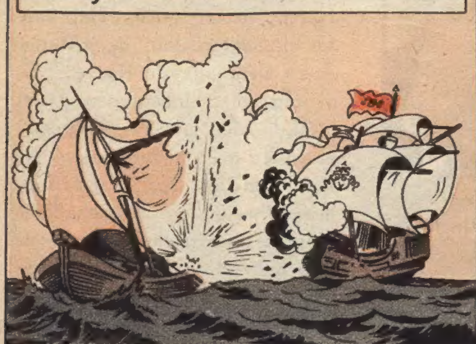

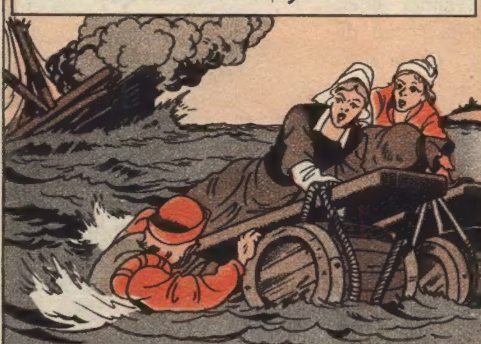

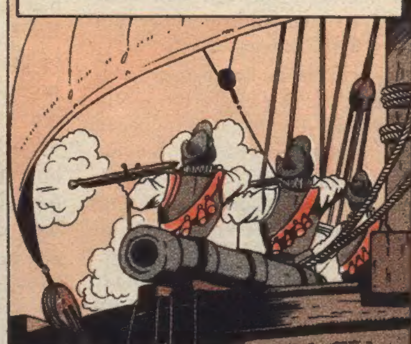

Het PLATINA-BEELDJE

Ipsilon kan niet meer tellen

Ras Lipari Mahonen keert naar zijn land terug met de sneltrein Parijs-Marseille. Zijn schatten heeft hij toevertrouwd aan de detective Colerette. Na tal van wederwaardigheden komen ze eindelijk in Marseille. Jaak en Marina, die hun oom vergezellen, hebben de Platina Kat reeds vooruit gezonden. Gelukkig maar, want anders was ze gestolen door Jocast en zijn bende...

KINDEREN, zei Colerette, toen de nieuw gevormde trein vertrokken was, ik maak er jullie geen verwijt van want alles is toevallig goed afgelopen. Jullie onbezonnen, onbegrijpelijke streek heeft alles terecht gebracht. Ik heb handig kunnen gebruik maken van jullie buitensporigheid, dus zand er over!

— Dank je oom, antwoordden Jaak en Marina in koor.

— Tjsioem, niesde de detective, Sapperloot, ik heb een verkoudheid gevat. Dat is niet te verwonderen na mijn verblijf in die zak. Het is de tiende maal in tien minuten tijd. Ja, ik heb een verkoudheid... een verkoudheid van de hersens... een verkoudheid van Brein-nummer-een! Hahaha, wat een goeie mop!

De deur van de coupé werd geopend en de oude huishoudster kwam binnen met een rubberen kom waaruit stoom opsteeg.

— Wat betekent dat? vroeg de beroemde detective.

— Uw mosterdvoetbad.

— Dat is warempel ongehoord! Die goeie, beste vrouw vindt het nodige om mij een voetbad te bezorgen in een trein die met een snelheid van honderd en tien kilometer per uur naar het Zuiden stoomt.

— Het is de kom van de vaatwasser. Ik heb er de twee kellners van de restauratie-wagen voor aangesproken, zei Sidonie eenvoudig.

Gehoorzaam trok Colerette zijn schoenen uit en Marina en Jaak keerden naar hun coupé terug. Marina toverde een mand te voorschijn en haalde er een schotel met pastei uit die ze met zichtbaar genoegen ging opsmullen.

— Mijn complimenten, dat is een flinke brok. Als je dat binnenspeelt heb je in de eerste twee maanden geen honger meer. En dan slaap je bovendien ook nog... En er zijn mensen die beweren dat « wie slaapt eet! »

— Belet ik jouw onmatig gebruik van de sinus en de cosinus?

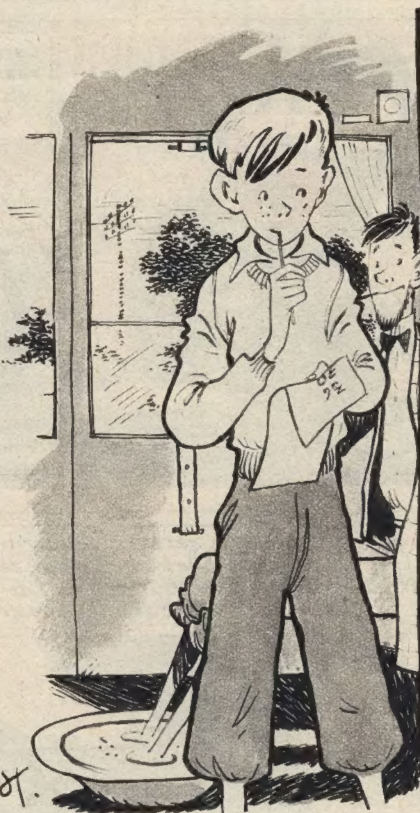
— Nu we het toch over slapen hebben, hoe ver staat het met de oplossing van het vraagstuk dat ik je gaf in de huurauto?

— Ik zal je geduld belonen. Je vroeg me dus: Waarom bevatte het domino-spel gevonden in de reistas van de vermeende Spahi twee teerlingen dubbel zes? Alvorens hierop te antwoorden wil ik je het volgende laten opmerken: Totnogtoe zijn er, onder de teerlingen dubbel zes, die we gevonden hebben, twee soorten. De teerlingen van de eerste soort werden zodanig gelegd dat we ze moesten vinden. Zij vertellen ons niets. Het staat vast, dat de domino, in de vestzak van Laitance gestoken, in onze handen moest vallen. Deze domino moest alleen dienen om de tuinbouwarchitect in een vals daglicht te plaatsen, om hem verdacht te maken. Een teerling van de tweede soort was die welke we gevonden hebben in de kamer van Jocast. Deze teerling had een ander doel. En hier gaat dan de oplossing: In de reistas van de Spahi waren twee teerlingen dubbel zes omdat men bij het domino-spel met een dubbel zes van de eerste soort, een dubbel zes van de tweede soort had gevoegd.

— Verduiveld! En ik heb slechts de domino's van de eerste soort aandachtig onderzocht. Och, er was niets speciaals aan te merken en ik heb daaruit ten onrechte besloten dat alle teerlingen dubbel zes, dezelfde waren! Dus heeft niet alleen Slaat-er-naast zich een vinger in het oog gestoken!

— Pieker daarover niet verder want we bewaarden noch de ene noch de andere soort.

— Ik moet de verbeelding van mijn oom doen werken, zei Jaak terwijl hij zich tegen het voorhoofd sloeg, en hij ging naar Colerette, die met de voeten in het mosterdbad zat waarover een handdoek gelegd was. Tegenover hem zetelde de generale staf van de Ras d.w.z de majordomus en de nieuwe operadirecteur. Ze bespraken de voorwaarden waarin de Ras mitsgaders zijn schatten en zijn

Jaak zweeg en keek naar zijn blad

gevolg die avond zouden inschepen. De paketboot heette « Ruiten Aas » en hoorde toe aan de Compagnie Générale Méditerranéenne.

Wanneer men zich al de avonturen op de trein herinnerde was het vooruitzicht met andere passagiers te moeten reizen niet aanlokkelijk. Het was de essentiële taak van Colerette te zorgen voor een veilige overtocht en daarom plooide hij het plan van de paketboot open.

— Hoeveel passagiers zijn er, buiten de Ras en zijn gevolg, aan boord? vroeg Tiffon Palamos.

Colerette telde de hutten.

— Kom eens hier, Jaak, en neem een vel papier, beval Colerette. Schrijf op: Zes en dertig passagiers eerste klas; acht en zeventig passagiers tweede klas en twee honderd zestien reizigers derde klas. Dat maakt in het totaal?...

Jaak had de getallen neergepend en trok er een lijn onder. Zorgvuldig tekende hij een nul en... stopte...

— Wel? Hoeveel? vroeg de detective ongeduldig. Jij, rekenwonder, kunt geen drie getallen bij elkaar tellen?

Jaak zweeg en bleef roerloos zitten. Op zijn blad kon men het volgende lezen:

36
78
+ 216
————
0

Met een moe en beschaamd gebaar gaf Jaak het papier aan zijn oom. Een ogenblik bekeek Colerette de cijfers, dan tintelde er een lichtje in zijn ogen terwijl hij zei:

— Die kleine domoor bracht me op een geniaal idee! Mijne Heren, luister goed: Het aantal passagiers van de « Ruiten Aas » bedraagt, de Ras en zijn gevolg niet inbegrepen, juist NUL! Met andere woorden: er zullen geen andere passagiers zijn. Om het spel van Mijnheer Twaalf en zijn handlangers te doorsteken, moet de Ras niet alleen de kajuiten huren die wij nodig hebben, maar ALLE hutten! Het is heel eenvoudig maar... je moest er aan denken!

Daarna wendde hij zich tot Jaak met de woorden:

— Je zou er toch goed aan doen je eerste lessen van wiskunde te herzien. Het is erbarmelijk, jongen, erbarmelijk!

De volgende week:

De hand van de Spahi

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer zijn in de XVIIe eeuw terecht gekomen. In gezelschap van Pedro de la Veranda en Kunegonde varen ze naar San Bimbo. Een geweldige storm werpt hen op de kust van een onbekend land...

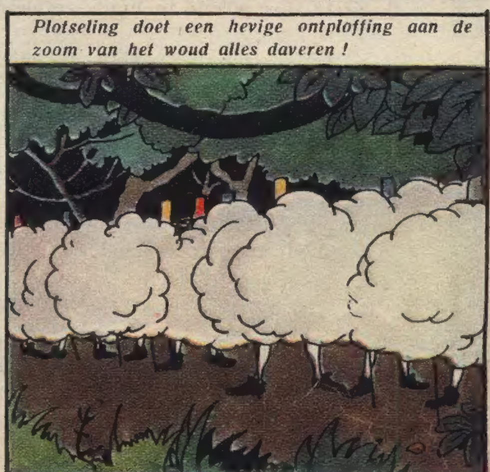

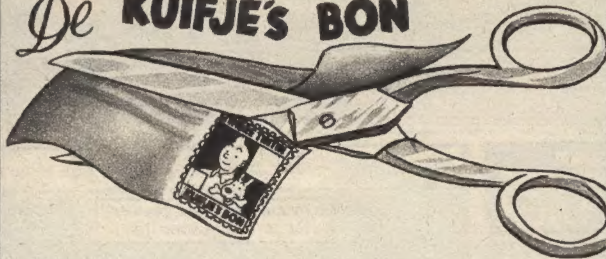

PRALINES VICTORIA ● DEEGWAREN TOSELLI

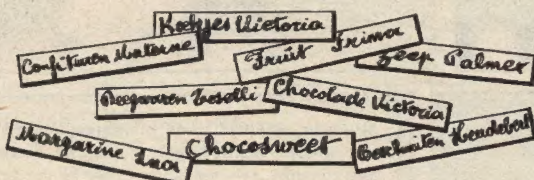

ONBEKENDEN

G. Heirman, Deerlijk : 1 portefeuille. — H. 6468, M. Vercammen, reeks 1. — H. 3031, Vandewalle, Meerbeke, reeks 1. — K. Koekelberg (?) ruiling van vignetten.

Wie zijn pakje herkent, stuurt ons dadelijk volledige naam en volledig leesbaar adres !

NAMEN DIE JE NIET MAG VERGETEN

— Fijn ! Heel de Kerstboom is beladen met geschenken van de Kuifje's bons !

LIJST VAN DE PREMIEN

		Aantal punten
1.	Vignetten Reinaert de Vos (5 reeksen van 40 vignetten) .... Per reeks	50
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE, Boekje « A », 15 figuren	50
3.	Afdrukplaatjes KUIFJE, Boekje « B », 22 figuren	60
4.	Prentkaart KUIFJE (2 reeksen van vijf mooie kleurprentkaarten) ...... Per reeks	70
5.	Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE (5 verschillende onderwerpen)	80
6.	Mooie KUIFJE's wimpel in drie kleuren	100
7.	Foto's « Koninklijke Prins » (vijf reeksen van 10 foto's) .... Per reeks	100
8.	Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine met als versiering KUIFJE en BOBBIE)	200
9.	KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé	350
10.	KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé, groot model	500
11.	Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé	500

en bovendien :

de prachtige *Chromo's KUIFJE* in de collectie ZIEN en WETEN !

Vliegtuigen, reeks I.

Luchtschepen, reeks I.

Spoorweg, reeks I.

Per reeks : 125 punten.

CONFITUREN ● INGELEGD FRUIT ● INGELEGDE GROENTEN FRIMA ● ROOMIJS FRIMA VAN MATERNE ● DEEGWAREN TOSELLI ● CHOCOLADE ● TOFFEES

PRALINES ● BISCUITS VAN VICTORIA

CHOCOSWEET ● KUIFJE'S ZEEP ● MARGARINE INA VAN PALMAFINA ● DIETWAREN VAN HEUDEBERT ● ROOMIJS FRIMA ● CHOCOLADE ● TOFFEES

TIMBRE TINTIN POINT 1 PUNT KUIFJE'S BON

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat en Christiane zijn, na een lange zwerftocht, aangekomen in Melbourne en ze hopen er hun vader te vinden. Mijnheer van Meylbeke heeft het geheugen verloren en wordt opgespoord door bandieten...

Teksten en tekeningen van F. Craenhals.

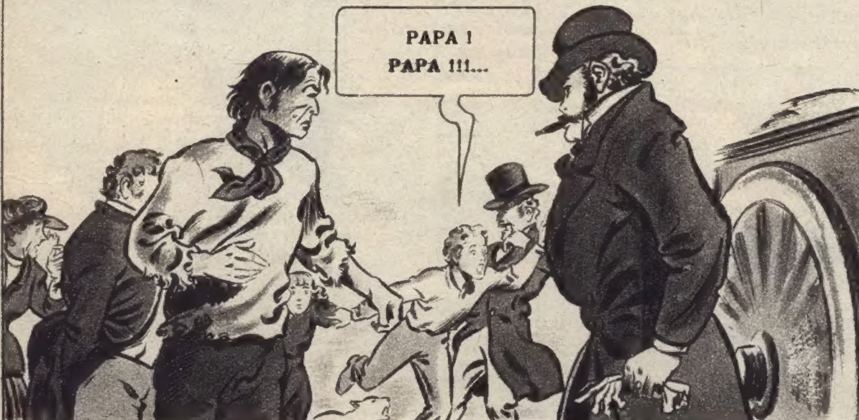

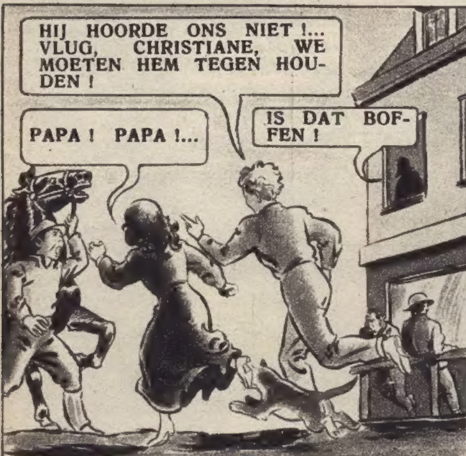

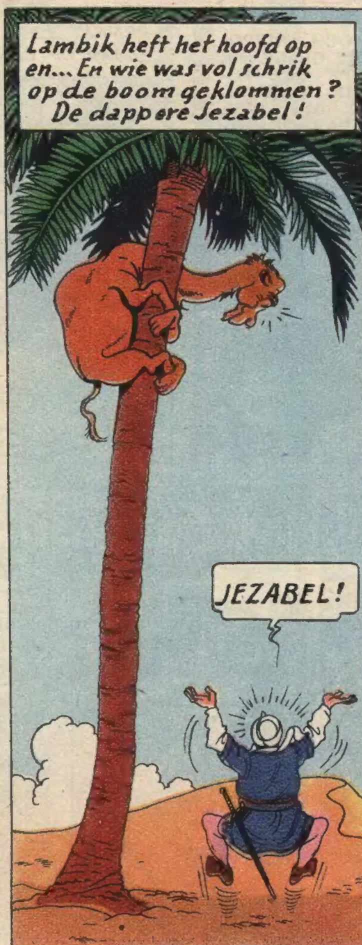
(Wordt voortgezet.)

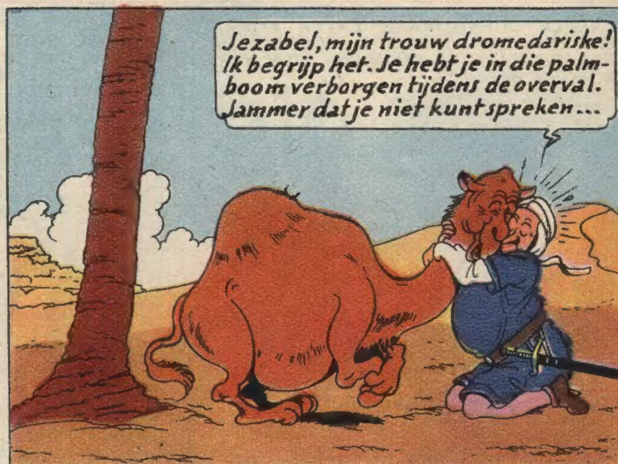
DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske trekken naar Bagdad. Lambik heeft de wacht en gaat hout zoeken. Intussen zijn Suske en Wiske ontvoerd...

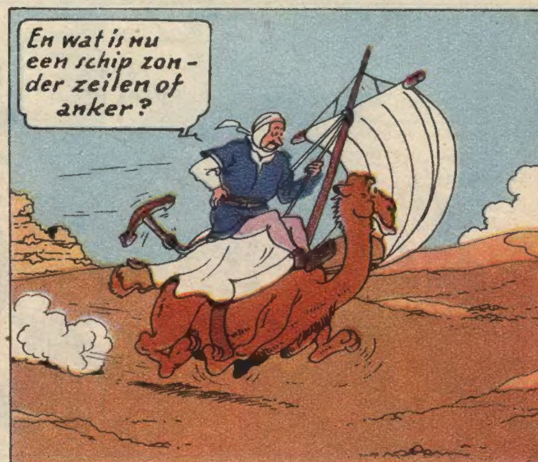

(Wordt voortgezet.)

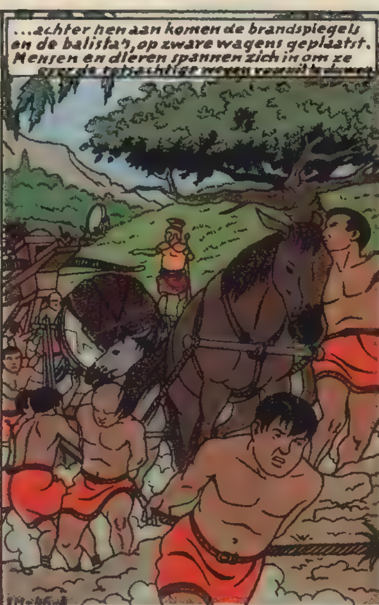
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN I. MARTIN

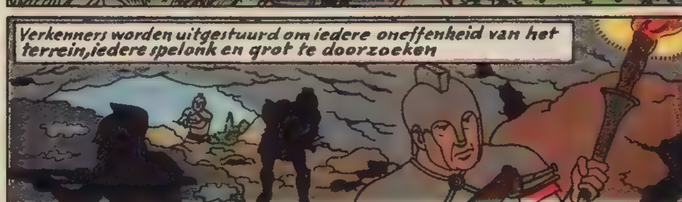

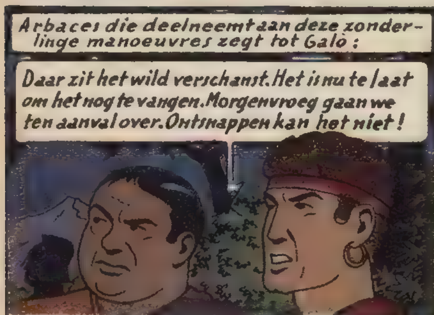

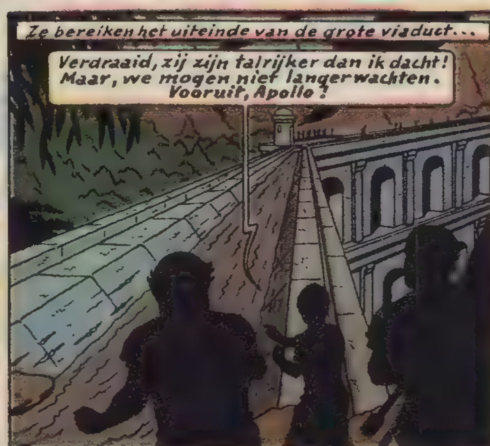

(Wordt voortgezet.)

De belegering

EEN VERHAAL VAN JOHAN DE BRABANDER

ER zal geen hout genoeg zijn voor ons kerstvuur, zei de heer van Loewenstein. Hij zag enkele jongens in zijn legerkamp spelen en riep ze naar zijn tent.

— Ga in het bos droog hout halen! Maar waag jullie niet te ver, want er kunnen vijanden rondsluipen! En terwijl hij die woorden uitsprak, keek hij naar de burcht Falkenstein die daar boven de steile rotsen verrees en die hij nu reeds sinds twee weken zonder succes belegerde omdat onderhorigen van Falkenstein zijn jachtrechten overtreden hadden en hun heer hem daarvoor niet naar zijn zin wilde vergoeden.

Vier jongens liepen het woud in. Na een tiental minuten waren ze een heel eind van elkaar verwijderd. Ze braken ijverig de dode takken af en stapelden die op kleine hoopjes.

Koenraad, de zoon van de wapensmid van Loewenstein, hoorde plotseling een gekraak. Een dier? Schrik had Koen niet. Hij was groot en struis voor zijn twaalf jaar en mocht reeds de legerbende van de heer van Loewenstein volgen. Koen greep zijn dolk en stelde zich schrap. Het gekraak bleef aanduren, maar naderde niet. Na enkele seconden wachten, sloop Koen in de richting van het gerucht. Hoe groot was zijn verbazing, toen hij een klein meisje moeizaam tussen het struikgewas een doorgang zag zoeken. Zij scheen hier alleszins niet verloren gelopen, want ze drong zonder aarzelen in een bepaalde richting vooruit.

— Wie daar? riep Koen.

Het meisje schrok zich bijna dood. Toen sprong Koen te voorschijn, en stak meteen zijn dolk weer in de schede.

— Waar ga je heen? vroeg hij minzaam.

Het meisje bekeek Koen angstig en kon nog steeds geen woord spreken.

— Ik ga naar het dorp, klonk het dan aarzelend. Maar ben jij niet een van de mannen van de heer van Loewenstein? vroeg het kind.

— Dat zie je toch wel aan mijn wapenrok, antwoordde Koen, terwijl hij fier het geborduurde wapenschild op zijn borst toonde.

Hij zag dat het meisje niet goed wist wat gedaan. Maar dan flikkerde er iets in haar slimme ogen.

— Ga je niet mee naar het dorp? vroeg ze schuchter. Alleen ben ik toch zo bang...

— Ik moet hier hout sprokkelen voor het kampvuur, antwoordde Koen. Maar het dorp is toch niet ver. Ik ga met je mee.

Weldra bereikten het meisje en de jongen een weg die naar de nabijgelegen nederzetting voerde. Ze stapten zij aan zij, en spraken niet. Ze schenen wel beiden hun woorden te zoeken. De jongen stelde dan een vraag:

— Ik heet Koen. Hoe heet jij?

— Reinhilde.

— En waar woon je, Reinhilde?

Het meisje antwoordde niet, maar keek hem in de ogen.

— In het dorp aan de andere zijde van de bergen...

— Moet je vandaag nog terug?

— Ja. Ik moet de nieuwe pastoor halen. Mijn grootmoeder is zwaar ziek, en zal Kerstdag misschien niet meer beleven, en ze had zo graag eerst nog de nieuwe priester gezien.

— En moest jij die halen? Zijn er dan geen mannen of jongens in je dorp?

— Je weet toch wel, dat toen je heer met zijn krijgsvolk naderde, alle weerbare mannen hun wapendienst op het Falkenstein m o e s t e n vervullen?

Na een half uur gaans, hadden ze het dorp bereikt. Ze trokken recht naar de kerk waar ze de priester aantroffen. Reinhilde ging er op af, sprak met hem een wijle op gedempte toon. De pastoor scheen te aarzelen. Hij keek eens naar Koen, verdween toen in de sacristie en keerde terug uitgerust voor een berechting. Koen ging voorop, Reinhilde volgde en de zwijgzame priester stapte met eerbiedig gebogen hoofd achteraan.

Aan de plaats gekomen, waar ze een uur te voren de weg naar het dorp gevonden hadden, stapte Koen rechtdoor. Het meisje had hem immers gezegd dat ze in het dorp aan de andere zijde van de bergen woonde. Maar Reinhilde bleef staan en de priester ook.

— Ik moet weer dezelfde weg nemen, die is moeilijker, maar korter. Laten we hier afscheid nemen, Koen, want anders geraak jij voor het donker wordt niet meer in het kamp. Men zal er zich misschien reeds ongerust maken en je roepen. Ik dank je hartelijk voor je bescherming en gezelschap. Ik ga nu alleen met de priester verder.

Koen groette haar hoofs, en eerbiedig de priester. Hij verwijderde zich en bemerkte dat het meisje en de paster niet dadelijk verder gingen. Ze schenen op iets te wachten. Dat vond Koen vreemd. Hij liep nog een eindje door, maar keerde toen sluipend terug. En wat zag hij? De priester en het meisje verdwenen in een opening die verborgen was achter een struik. Hij liep snel naar de spelonk en wou er binnendringen. Maar toen kreeg hij een slag op zijn hoofd en viel in bezwijming...

Wanneer hij weer de ogen opende, lag hij in een groot bed. Had hij gedroomd? Of droomde hij nog? Hij keek eens rond, en toen zag hij een vrouw naast hem waken.

— Waar ben ik? vroeg Koen overeind springend in zijn bed. Maar dan voelde hij meteen hoe zwaar zijn hoofd woog.

De vrouw legde de wijsvinger op de mond, hem teken doende dat hij niet mocht spreken, en zachtjes drukte ze hem weer in het bed en dekte hem toe. Dan ging ze naar de deur, draaide haar op een kier en sprak fluisterend tegen iemand die daar scheen de wacht te houden. Op haar tenen keerde ze terug en liet Koen uit een zilveren kroes warme Rijnwijn drinken. De jongen voelde zich verkwikken en lei zich weer neer. Hij trachtte al zijn gedachten samen te rapen om zich te herinneren wat er allemaal gebeurd en hoe hij in deze prachtige slotkamer geraakt was.

De deur werd toen zachtjes geopend en daar verscheen het meisje dat hij in het woud ontmoet had. Ze was nu prachtig gekleed.

— Koen, ik kom je vergiffenis vragen! Je bent zo goed voor me geweest. Toen de soldaat, die op me wachtte aan de ingang van de geheime gang, je neersloeg, heb ik geweend. Ik was onvoorzichtig geweest en mocht ons kasteel niet in gevaar brengen. Ieder jaar, toen moeder nog leefde, las de vroegere dorpspastoor de middernachtmis in onze slotkapel. Dit jaar is moeder er niet meer, en konden we ook de nieuwe dorpsherder niet ontbieden, daar onze burcht belegerd was. Toen heb ik zelf besloten, zonder er iemand over in te lichten, naar het dorp te gaan. De schildwachten aan de in- en uitgangen van onze geheime gang wilden me niet doorlaten, maar ik heb hen toch kunnen overtuigen dat mijn vader me gezonden had. Toen de soldaat aan de ingang in het woud je gezien had, wilde hij je gevangen nemen. Ik hoopte nog dat je dadelijk naar je kamp zou terugkeren, maar ik kon de wapenknecht niet meer beletten je mee te nemen naar 't kasteel, nadat je zelf de ingang ontdekt had. Het is mijn fout dat je nu pijn hebt, en dat je het kerstfeest niet met je vrienden kunt doorbrengen. Ik zal nogmaals aan vader vragen dat hij je laat terugkeren.

van Falkenstein

GEILLUSTREERD DOOR JACQUES LAUDY

Koen wist niet wat gezegd. In welk vreemd avontuur was hij nu terechtgekomen ? Hij wou het meisje troosten, toen er zware stappen in de gang weerklonken. De deur werd opengeworpen en daar stond ridder von Falkenstein.

Reinhilde sprong recht en knielde voor de voeten van haar vader.

— Vader, laat deze jongen ook Kerstmis vieren zoals vroeger. Hij is onschuldig. Hij is geen spion. Het is allemaal mijn fout. Maar ik wou toch zo gaarne weer een middernachtmis zoals verleden jaar, toen moeder nog leefde. Laat hem gaan vader !...

— Om onze geheime ingang te verraden ?

Koen voelde zich heel wat beter, sprong uit zijn bed en zei waardig :

— Heer von Falkenstein, ik ben geen spion !

Wanneer u me laat terugkeren, dan zal niemand ooit vernemen hoe ik hier in uw slot geraakt ben ! Ik ben maar twaalf, maar toch mag ik reeds de wapenrok dragen. Ik zal mijn soldatenwoord niet breken.

De heer von Falkenstein stond verbaasd over die fiere woorden. Zijn dochter nam de gelegenheid waar, om nogmaals aan te dringen.

— Vader, gij zijt toch een ridder die de waarde van een soldatenwoord moet kennen. Laat deze dappere jongen terugkeren. Moest moeder nog leven, ze zou het u ook vragen.

Deze woorden ontsloten het hart van de ridder.

— Goed, zei hij kort. Men zal je terug naar het woud brengen, omdat ik op je soldatenwoord reken !

— Hendrik, gebood hij aan de schildwacht bij de deur, breng deze jonge man naar het woud, zohaast hij weer opgeknapt is.

Koen voelde zijn hoofd en leden nog loom, maar was te gelukkig naar zijn kamp te kunnen terugkeren. Hij dankte hoofs de ridder en zijn dochter.

★

— Waar ben je geweest ? vroeg ridder Loewenstein aan Koen die opgeleid was door de schildwachten van het kamp. Je vader heeft je urenlang gezocht ! We dachten dat je van een rots gestort waart. En die wonde om je hoofd ? Wie heb je in het woud ontmoet ? Tegen wie heb je gevochten ? En hoe ben je terug geraakt, spreek op !

Koen keek de ridder scherp in de ogen en antwoordde vastberaden :

— Ik wil u geen leugens vertellen, heer, maar ik kan u ook de waarheid niet zeggen.

— Wat ! bulderde de ridder. Nog nooit van mijn leven heb ik zo'n uitdagende taal van een soldatenkind gehoord. Spreek op, zeg ik je, of je zult met mijn zweep kennis maken !

— Toen u met uw krijgsvolk tegen de heer von Falkenstein te velde trok om de schending van uw jachtgebied door zijn volk te wreken, heeft u me uw wapenrok met uw wapenschild laten dragen. U heeft me dan als een soldaat aanvaard. Ik heb mijn soldatenwoord moeten geven om naar uw kamp te mogen terugkeren. Ik heb gemeend dit te mogen doen, omdat een man aan uw zijde beter is dan een gevangene in de handen van de vijand.

— Hoor me dat nu eens aan, schoot de heer von Loewenstein uit. Riddertaal in de mond van dat gemene jong !

— Als je niet dadelijk antwoordt, zullen mijn soldaten je wel leren spreken !

Koen sprak geen woord meer, en dat maakte de ridder nog woester. Hij sloeg zijn zweep in 't gelaat van de jongen en leverde hem over aan zijn lijfwachten die hem wel zouden doen spreken...

★

De arme Koen was nog te jong om aan de wrede mishandelingen van de lijfwachten te kunnen weerstaan, en nog geen tien minuten later braken de mannen van ridder von Loewenstein de ingang van de geheime gang van het slot Falkenstein open en drongen langs de kelders de burcht binnen waar bijna iedereen in de slotkapel de middernachtmis bijwoonde die door de dorpspastoor opgedragen werd. De weinige schildwachten werden vlug uit de weg geruimd, zonder dat ze zelfs de gelegenheid kregen alarm te geven. Plotseling keken al de gelovigen in de slotkapel geschrokken om : daar stond ridder von Loewenstein dreigend in de deuropening en achter hem zijn krijgsvolk ! De burchtheer had in een oogwenk begrepen wat er gebeurd was. Hij verroerde geen vin, maar zijn vuist omknelde krampachtig het gevest van zijn zwaard. Zou het hier in de kapel tot een bloedig gevecht komen ?...

Loewenstein was onthutst door de kalmte van al de burchtbewoners. Hij had zich aan een wilde paniek verwacht. Maar niets daarvan. Toen stapte hij zwaar door de middenbeuk tot aan het altaar, waar zijn vijand stond naast zijn dochtertje.

Een ogenblik keken de twee mannen elkaar in de ogen. Toen sprak ridder von Falkenstein :

— Ik meende dat mijn burcht door een ridder belegerd werd, die samen met mij op het slagveld van Oberdorf van de keizer de ridderslag ontvangen heeft voor zijn dapperheid !

In een opwelling van woede wilde Loewenstein, die zich door deze woorden verslagen voelde, zijn zwaard opheffen, maar toen daalde de priester in groot kerkelijk ornaat van de altaartrappen zeggend :

— Dit is de wil des Heren : dat het vrede zij op aarde onder alle mensen van goede wil. Zo gij een kristen ridder zijt van het Heilige Roomse Rijk, steek dan uw zwaard in deze kerstnacht in de schede en reik uw hand ter verzoening van uw vijand ! Zo wil het God en de kerk !

Ridder Loewenstein's zwaard zakte.

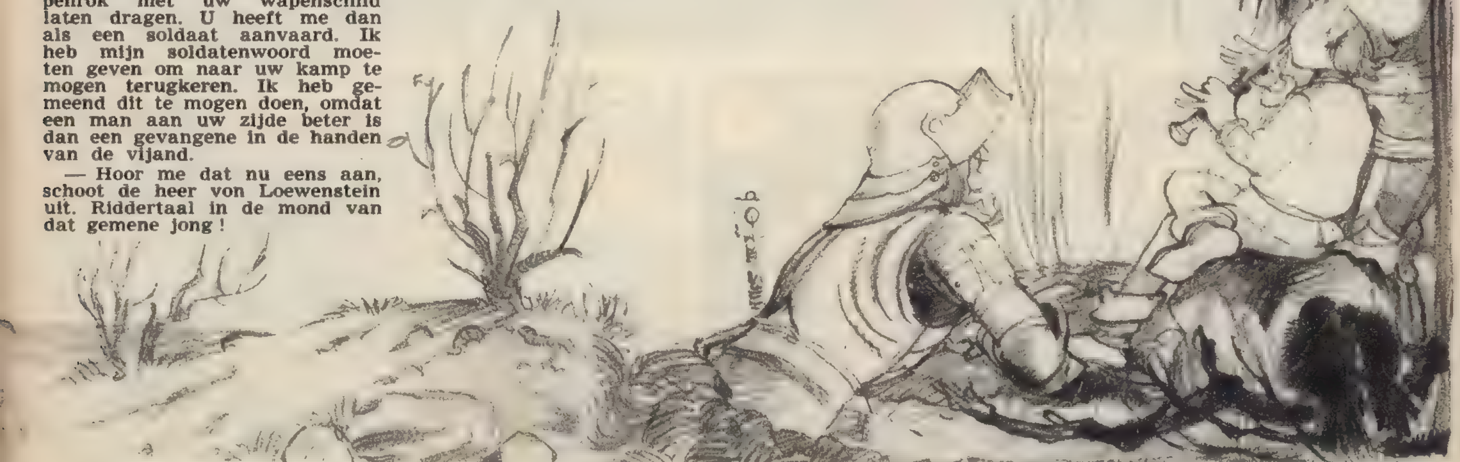
Indien hij nu zijn zwaard zou hanteren, dan verloor hij zijn riddereer, dan zou hij door kerk en keizer verbannen worden, dan zou zijn burcht met de grond gelijk gemaakt door de keizerlijke legers die de orde en vrede in het Rijk deden eerbiedigen. Dan zou hij, die eens voor zijn dapperheid op het slagveld ridder geslagen werd nog slechts een dolende vogelvrij verklaarde zijn.

Dat hij, de impulsieve natuur, de tijd kreeg dit te overdenken, was alleen aan de priester te danken, die zijn jonge wapenknecht gehaald had.

Ridder Loewenstein trok zijn gepantserde handschoen uit en legde zijn zwartbehaarde hand in de hand van zijn vijand. Hij woonde met zijn krijgsvolk, dat zijn meester niet meer begreep, de middernachtmis bij.

Nog diezelfde nacht werd de gepijnigde Koen naar de burcht gebracht om het verzoeningsfeest bij te wonen. Toen Loewenstein met zijn krijgsvolk aftrok, bleef Koen op Falkenstein achter, waar hij, de « gemene jongen », schildknaap van de burchtheer werd.

Dit gebeurde in de grijze Middeleeuwen in een slot op de hoge rotsen langs de Rijn.

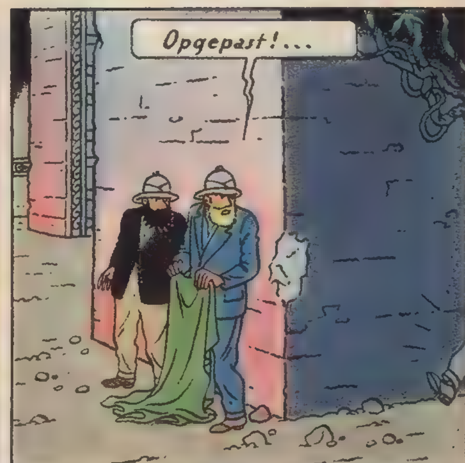
Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau zijn eindelijk aangekomen op Nusa Penida en hopen er een gevreesd bendehoofdman te vinden. Een Chinees leidt hen 's nachts naar een oude, geheimzinnige tempel...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

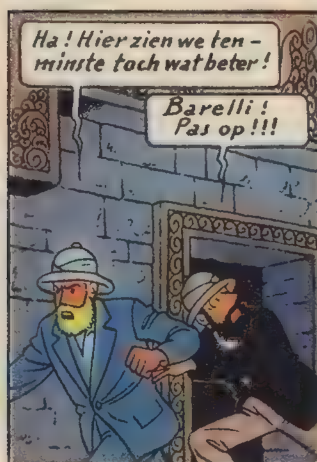

(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexiko

Don Juan de los Cordalès werd gouverneur van Santa Marta in Mexico benoemd. In gezelschap van zijn zoon Juan en don Vicente vaart hij naar Zuid-Amerika. Don Vicente is jaloers en wil de gouverneur ten val brengen...

DON VICENTE TREKT ZICH TELEURGESTELD TERUG. ZIJN PLAN LAAT HIJ ECHTER NIET VAREN. HIJ IS VAST BESLOTEN OVERAL ONLUSTEN TE VERWEKKEN DIE UITEINDELIJK DE VAL VAN DE GOUVERNEUR VOOR GEVOLG ZULLEN HEBBEN.

DE GOUVERNEUR LAAT ZICH OVERHALEN EN STUURT EEN STRAFEXPEDITIE NAAR HET GRONDGEBIED VAN DE MAYA'S.

(Wordt voortgezet.)

HET IVOREN MASKER

Koublaï Khan heeft Marco Polo benoemd tot gouverneur van de provincie Jang Tsjoe. De hoogwaardigheidsbekleders benijden de eer die Marco Polo te beurt viel...

De houding van de edelen van Jang Tsjoe is Marco Polo niet ontgaan. Hij regeert met wijsheid en overleg en respecteert de bestaande zeden en gewoonten. Hij weet ook dat hij op de trouw van zijn soldaten mag rekenen.

De gouverneur mengt zich vaak tussen het volk en kan de sympathie van zijn onderdanen winnen.

Marco Polo treft energieke maatregelen tegen oneerlijke ambtenaars.

Sun, een dief, werd op heterdaad betrapt, gestraft en uit het paleis gejaagd.

De gouverneur milderde zijn straf, maar toch zweert Sun wraak te nemen.

Een onbekende verlaat het paleis tegelijk met Sun en volgt deze door de stad...

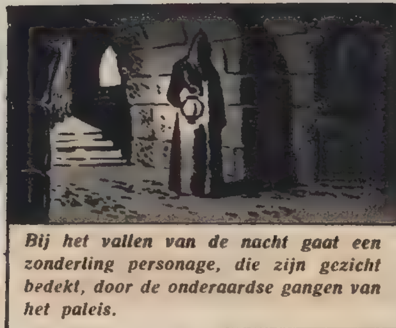
Sun zoekt onderkomen bij de bedelaars.

De onbekende heeft alles gehoord en gezien, zonder zelf opgemerkt te worden. Hij keert terug naar zijn opdrachtgever.

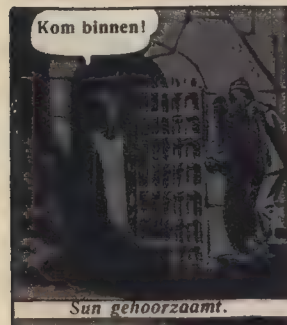

Dezelfde dag ontvangt Sun van de geheimzinnige man een zonderlinge boodschap...

Bij het vallen van de nacht gaat een zonderling personage, die zijn gezicht bedekt, door de onderaardse gangen van het paleis.

Geruisloos schuift hij de grendels van een zwaar hekken weg...

Op dit ogenblik komt Sun aan de voet van de Toren van de Draak.

Sun gehoorzaamt.

De man brengt Sun op een plaats waar er licht binnenstroomt...

Volgende week : HET BEVEL VAN DE KEIZER !...

DE RING VAN GIBIL

Leentje heeft in het water een fles gevonden, die een ring en een perkament bevatte, waarop een tekst in spijkerschrift staat. Leentje en Henk zenden hun vondst aan hun oom Elemir, die iets afweet over het Oosten...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

Op bezoek bij Herman Teirlinck

Het landhuis van Herman Teirlinck beheerst een der schoonste Brabantse Brueghellandschappen. Zoals ieder gastheer aan zijn bezoeker eerst de mooiste schilderij uit zijn verzameling toont en commentarieert, zo wees Herman Teirlinck met breed gebaar zijn levende schilderij die door de kringloop van de seizoenen steeds nieuwe kleur en schoonheid krijgt.

HERMAN TEIRLINCK is een geboren Brusselaar. En om nog precieser te zijn: hij is van Molenbeek. Het grootste deel van zijn leven heeft hij in de hoofdstad doorgebracht. Hij studeerde er aan een athenaeum en aan de universiteit, werd ambtenaar bij het Ministerie van Kunsten en Wetenschappen, daarna bij het stadsbestuur en ging dan over naar het onderwijs. Eerst doceerde hij Nederlandse taal- en literatuurgeschiedenis aan de Stedelijke Academie en ten slotte werd hij directeur van het Nationaal Instituut voor Sierkunsten van Ter Kameren (wat hij nog steeds is). In 1928 kreeg hij van koning Albert opdracht de koninklijke prinsen Nederlandse lessen te geven aan het hof van Laken.

— Ik woon hier in Beersel dichter bij het centrum van de stad dan de koning, antwoordde Teirlinck, toen ik hem naief vroeg of hij als « Brusselaar » graag in Beersel woont. En met de bus geraak ik bv. vlugger in het Ministerie van Onderwijs, dan vele Brusselaars die in de buitenwijken wonen. Vroeger had ik een auto, maar die heb ik nu weggedaan. Op den duur dient een mens meer zijn wagen, dan de wagen hem dient...

Na deze inleidende woorden kwamen we ter zake. Ik vroeg de schrijver of hij « Kuifje » kende en wat hij er over dacht ? Natuurlijk kende hij ons blad en hij apprecieert het vooral omwille van zijn verzorgde inhoud en voorkomen. Toen ik hem ons speciaal nummer toonde, viel zijn blik op ons artikel over de bouwkunst, dat geïllustreerd is met de Sint Romboutstoren van Mechelen, zoals die had moeten worden, indien men hem volledig had kunnen afwerken.

— Ik heb indertijd geijverd voor de voltooiing van dit heerlijk bouwwerk, dat het hoogste van West-Europa zou geworden zijn, indien men er de spits op plaatste, liet Herman Teirlinck me opmerken.

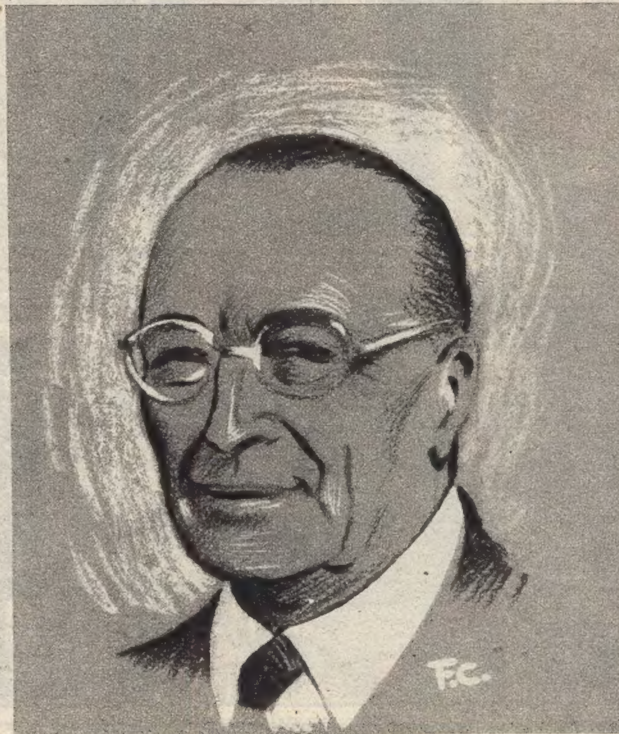
En zo waren we meteen in het domein van de Schone Kunsten, waarin Teirlinck een meester is. Denk maar eens : een van onze beste schrijvers, vernieuwer van het toneel, leraar in de Nederlandse taal- en letterkunde, directeur van de Nationale School van Sierkunsten, hoofdredacteur van een van onze voornaamste letterkundige tijdschriften, lid van de Koninklijke Academie, Belgisch afgevaardigde bij de Unesco, artistiek raadgever van de regering voor de aankoop van schilderijen voor onze musea, enz.

Ik dacht er toen aan, dat de man die vóór mij zat, reeds 72 jaar moest zijn, want hij is in 1879 geboren. Hij had het voorkomen van een vijftiger en het dynamisme en de levendigheid van taal, ogen en gebaren van een man in de volle fleur van zijn leven. Al de opgesomde functies zijn voor Teirlinck geen sinecure's of eretitels, hij vervult zijn talrijke taken gewetensvol.

Naar gelang ik hem beter leerde kennen en zijn opinies vernam over de reformatie van ons onderwijs, de rijkdom en de toekomst van onze cultuur, kwam ik onder de charme van zijn heldere gedachtengang, en de virtuositeit waarmee hij zijn gedachten beeldrijk en vlot wist uit te drukken.

Teirlinck heeft niets van dat stroeve, dat zwaarwichtige, dat de meeste van onze schrijvers kenmerkt. Hij is een modern humanist, een man met een zeer uitgebreide en zeer gevarieerde kennis van zaken in al wat des mensen en schoon is.

— Hoe komt het dat Guido Gezelle ondanks zijn West-Vlaams particularisme toch zo universeel is ? zei Herman Teirlinck. Wel, omdat hij in zijn grondige klassieke opvoeding, zijn zin voor het diepmenselijke, het evenwichtige, het harmonische putte. Het rhythme van een gedicht als « Moederke » doet aan Horatius denken. De klassieke scholing die we meegekregen hebben, is een onuitputtelijke spaarpot voor ons, zei Karel van de Woestijne me eens !...

HERMAN TEIRLINCK.

Wanneer hij het over de hervorming van het Middelbaar en Hoger Onderwijs had, verklaarde mijn gastheer dat men waarschijnlijk in de richting van een uitgebreider en grondiger moderne talenkennis moet gaan. « Un homme qui connait deux langues est deux fois homme. » Het Latijn is thans minder noodzakelijk dan het Grieks, dat omwille van de klassieke scholing moet bewaard worden. Het Latijn was de omgangstaal van de geleerden uit de Renaissance. Nu is het Engels de wereldtaal geworden. We moeten daar de nodige conclusies uit trekken en niet vergeten dat de mens de geestelijke bagages voor zijn leven moet verzamelen tussen vijf, en twintig jaar.

Na deze uitwijding over zijn themata, sprak Herman Teirlinck me over zijn letterkundig werk. Zoals men weet, heeft Teirlinck verschillende belangrijke romans en toneelstukken op zijn actief, waaronder enkele van de voornaamste zijn :

Mijnheer Serjanszoon; Het Ivoren Aapje; De vertraagde Film; Ik dien; De Man zonder lijf; Elckerlyc; De Ekster op de Galg.

Al deze werken kunnen uitsluitend door gevormde, volwassen lezers gelezen worden.

Voor de jeugd heeft Herman Teirlinck niet geschreven.

— Ik heb er altijd willen voor schrijven, alhoewel dat zeer moeilijk is, omdat de auteur afstand moet doen van zijn hoogmoed, verzekerde de schrijver me. Moest ik herbeginnen, ik zou veel voor de kinderen schrijven, omdat ik ze zo goed versta. Ik ben gaarne gezien door de kinderen van Beersel, weet ge waarom ? Omdat ik ze mannen noem. Ik zal me nu nog aan het schrijven zetten voor de jeugd !

— Dan denkt U zeker eens aan « Kuifje », mijnheer Teirlinck ?

— Zeker. Een mens moet zo van die gelegenheden krijgen die hem aanzetten om een sinds lang genomen besluit uit te voeren. En dat uitstel blijkt dan bezinking, die ons in staat stelt het beste van onszelve te geven.

Ik droom er sinds lang van een internationale tentoonstelling te organiseren van tekeningen van kinderen uit alle landen van de wereld. Voor kinderen is er immers niets universelers dan de tekentaal, de wereldtaal waarvan wij dromen. Ieder kind, waar het ook woont, zou zijn huis, zijn vader, zijn moeder tekenen. En al de andere kinderen zouden hun kennis op een buitengewone wijze verrijken, bij het aanschouwen van het werk van hun kameraden uit de vreemde.

Na dit zeer interessant onderhoud, waarvan het verslag door de ouderen onder onze lezers wel zal geapprecieerd worden, toonde Herman Teirlinck me zijn tuin en zijn landschap, dat onlangs nog door de aanleg van een autostrade rond de hoofdstad bedreigd werd. Gelukkig is die bedreiging thans, mede door het ingrijpen van de schrijver, afgekeerd. En bij het afscheid stelde ik de klassieke vraag van de reporter aan de auteur :

—Hoe luidt de titel van uw volgende roman ?

Daarop kreeg ik als antwoord :

— De roman is af en zal wel zes honderd paginas tellen. Ge hebt op mijn tafel de laatste bladzijden van het handschrift zien liggen. Het is een roman over het woud... De titel heb ik nog niet gevonden...

Met een dankwoord, een handdruk en een tot weerziens heb ik afscheid genomen van onze grote Brabantse auteur, die de lezers van « Kuifje » een van zijn mooiste verhalen beloofd heeft.

Johan de BRABANDER.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

DE OORSPRONG VAN HET KONFIJT

MET Kerstmis komt er lekkers op tafel en hangen er aan de kerstboom allerlei dingen die het gehemelte strelen, zo ondermeer konfijt of fruit, droog in suiker ingelegd. Het is een apotheker (hoe is 't mogelijk ?) die op het idee kwam fruit zonder het te koken in suiker in te leggen. In de XVIe eeuw was het konfijten van bessen, pruimen en kersen in suiker en honig de specialiteit van de apothekers en dat lekkers werd als versterkend middel verkocht. Het gekonfijt fruit werd zo goed aan de man gebracht en smaakte zo lekker, dat de suikerbakkers ook « versterkende middelen » begonnen te maken en ze zijn er zeker wel bij gevaren... wij ook.

Konfijt zou afgeleid zijn van conficere = maken, ofwel van: confectum = iets doen waartoe veel handigheid gevergd wordt. Een variante is confectura of confituur (een Frans woord dat ontstond in de XVIIe eeuw). Nog een variante is confectie of op voorhand gemaakte kledingstukken, nog een andere confetti of papiersnippers.

HOE « STILLE NACHT, HEILIGE NACHT » DE WERELD VEROVERDE

JULLIE kennen allemaal het Kerstlied van Mohr en Gruber uit Oberndorf. Jozef Mohr schreef en Franz Gruber componeerde het op 24 December 1818. In de lente van het volgend jaar kwam er een Tirools orgelmaker naar Oberndorf om het orgel te herstellen. Om te beproeven of het degelijk opgeknapt was, speelde Gruber zijn « Stille Nacht, Heilige Nacht ». De orgelmaker vond het zo mooi, dat hij de muziek meenam. In Leipzig was het herfstfoor en de Tirolers gingen er naartoe om hun waren te verkopen. Zij waren geschoolde zangers en in hun vrije avonduren gaven zij een concert waarop het « Stille Nacht, Heilige Nacht » voorkwam en ze oogstten er een geweldig succes mee. Iedereen wou het leren. Het lied veroverde heel Saksen en Pruisen en werd in 1845 gepubliceerd. Als « Tiroler Kerstlied » veroverde het de wereld. In 1928 kregen Mohr en Gruber in de kerk van Oberndorf een glasraam. In 1936 werd er een Stille Nacht-kapel opgetrokken, en beiden kregen een mooi en stemmig gedenkteken. Ter gelegenheid van de honderdste verjaardag van Morh's afsterven (hij stierf in 1848) gaf Oostenrijk een mooie postzegel uit met de beeltenis van Mohr en Gruber. Bij de openingsplechtigheid van het Heilig Jaar werd het lied door Duitse pelgrims gezongen.

VAN WAAR KOMT HET WOORD MARSEPEIN ?

WE smullen graag marsepein, maar weten niet waar dat woord vandaan komt. Over de oorsprong van het woord « marsepein » bestaat meer dan een verhaal. Hier volgt er dan één: Wanneer de koning op z'n troon bleef zitten, in plaats van zijn land te verdedigen wanneer dit in nood was, noemden de Arabieren hem « mauthaban ». In heel het Morgenland waren er nu tijdens de kruistochten muntstukken in omloop met als beeldenaar: Christus op de troon met het evangelie in de hand. Dit muntstuk kreeg de naam « mauthaban ». Toen de Venetianen dezelfde munt sloegen, noemden ze die « matapan » en één matapan was het tiende van een lire. Alles wat voortaan « een tiende » was, werd matapan genoemd. De schepen die naar het Oosten voeren moesten het tiende van hun lading afstaan als tol. Dit tiende deel werd marzapan geheten. Marzapan heette men de dozen die uit het Oosten kwamen en het tiende van een gewichtseenheid bevatten. Die Marzapans waren steeds gevuld met een soort fijn deeg gemaakt uit suiker en amandelen. Men noemde doos en inhoud marzapan, waarvan ons marsepein komt dat trouwens een deeg is van suiker en amandelen.

EN DE PRALINES ?

MARKIES BLESSIS-PRASLIN, een tijdgenoot van Lodewijk XIV, had een kok die amandelen met zoveel kunde kon roosteren, dat heel de adel van de hoofdstad er over sprak en die lekkernij de naam Praslin, later pralines kreeg.

CARAMEL EN NOUGAT

SUIKERRIET heet in het Spaans « canamiel », een vorm van « canna mellis », het Middeleeuws woord voor rietsuiker. Wanneer men onze suiker roostert krijgt hij de bruine kleur van rietsuiker, vandaar de naam caramel een lichte wijziging van canamiel.

« De nougat » komt waarschijnlijk uit het Oosten, maar de eerste specialisten in het Westen waren de Provençalen. In het Provençaals is noot « nougo » en de notentaart of notenkoek: nougat. Deze lekkernij wordt, zoals jullie weten gemaakt uit noten of amandelen, suiker en honig. Een Kerstmis zonder nougat is in Provence onmogelijk en daarom noemt men daar de klokken die de Kerstnacht inluiden: « la campana dóu nougat »: de klokken van de nougat !

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

Blake en Mortimer konden uit hun wagen springen en de politieagenten verschalken. Met een vrachtwagen rijden ze verder. Nasir heeft de twee agenten meegenomen naar Mena House. Daar neemt hij ze in het ootje...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGARD-P. JACOBS

De kamer waar de politie haar intrede doet is die van de boy Moessa, handlanger van de bezendjas. Hij vreest dat men hem komt aanhouden en schreeuwt moord en brand...

De politie! Ik ben er aan!... Maar niet ik ben de schuldige! Het is de bezendjas!

Wat vertel je daar?

De waarheid, effendi... De bezendjas heeft het plan in mekaar gestoken... hij zette de slang in de kamer van de professor... en toen Nasir opgelicht werd... ik... ik... bij Allah, ik zweer dat ik onschuldig ben!

Ya Salam, sergeant, we hebben de hand gelegd op een interessante klant...

Dat meen ik ook. Kom maar mee, manneke, en stort je hart bij de commissaris uit!

Ja, effendi. Heel zeker, effendi...

Enkele ogenblikken later...

Niets, sergeant. Ik heb alle kamers doorzocht. Niets te vinden. De deur is nog steeds gegrendeld...

Jammer, maar we kunnen niet meer wachten. Hij zal langs het dak ontsnapt zijn. Het schijnt dat er een valluik is dat in verbinding staat met de diensttrap...

We hebben deze bengel dan toch!

Goed maar ook. We zouden anders een ferme sigaar krijgen!

Terwijl de politieagenten verdwijnen, komt er een baardig hoofd onder het bed te voorschijn...

Oef! Dat is boffen!

Intussen zijn Blake en Mortimer dicht bij de mastaba aangekomen. Blake gaat zijn oude verblijfplaats binnen om zich in een ander pak te steken. Mortimer, die buiten de wacht optrekt, wordt ongeduldig...

Schiet op, ouwe jongen! Ons mannetje kan zo dadelijk hier zijn!

Hier ben ik reeds. Ik zou het jammer gevonden hebben, in geval het slecht mocht aflopen, mijn loopbaan te moeten eindigen in dat plunje en met de baard van Mathuzalem!

Goed, goed. Vermits van die kant nu alles in orde is, konden we misschien over ernstigere dingen praten. Waar zullen we ons verbergen?

In de mastaba. Wanneer Olrik komt, zal hij ons naar de geheime toegang leiden. Hier is een lamp en een revolver... Kom, we gaan!

Omzichtig sluipen ze naar de mastaba van Dr. Grossgrabenstein...

... ze bereiken het einde van de gang en dalen af...

Zachtjes aan...

Een half uur later, in een hoek van waaruit ze de ingang gemakkelijk in het oog kunnen houden, wachten Mortimer en Blake op de gebeurtenissen...

Het is lang! Zou hij wel komen?

Ssst...

De stilte is drukkend. Plotseling komt er een zacht gekraak uit de richting van de ingang en onmiddellijk daarna flitst er een licht aan...

(Wordt voortgezet.)